

SITUĀCIJA

Vajadzīga gan klasika, gan jautrība

Likumā “Par pašvaldībām” pie pašvaldību autonomajām funkcijām minēta arī nepiecie-

šamība veicināt iedzīvotāju veselīgu dzīvesveidu un sportu. Tāpēc “Druva” apzināja vairāku pašvaldību sporta organizatorus, lai noskaidrotu, vai nodos notiek sporta svētki, kā šī tradīcija iedzīvojusies, cik liela vērtība jāpievērš pasākuma programmai. Situācijas ir ļoti atšķirīgas. Ir novadi, kuros kopīgus sporta svētkus nerīko, ir tādi, kuros tie ir plaši novada pasākumi.

■REIZĒ, REIZĒ! Raunas sporta svētkos viens no komandu pārbaudījumiem bija ugunsdzēsēju mašīnas vilkšana.

Foto: NO ALBUMA

Vieniem bija, citiem – būs

Vecpiebalgas novada sporta organizators Toms Praulītis amatā stājies šogad un ir gatavs atjaunot novada sporta svētku tradīciju.

Viņš stāsta, ka agrāk tie notikuši, bet aktivitāte kļuvusi arvien mazāka, un tradīcija pārrūka: “Tagad ir vēlme tos atdzīvināt, pamainot formātu, piedāvājumu. Agrāk tie bija vairāk domāti komandām, tagad būs plašāks piedāvājums arī individuālajiem sporta svētku apmeklētājiem. Jābūt arī netradicionālajiem sporta veidiem, kuros lielā mērā uzvarētāju nosaka veiksmē. Citādi, redzot, ka piedalās sportiski jaunieši, daudzi domā, ko man tur darīt, un nepiedalās. Jābūt sacensībām, kurās galvenais nav spēks, veiklība, bet veiksmē.”

Pasākums ielānots 18.augustā Taurenē, Rīgas Stradiņa universitātes sporta bāzē, un T. Praulītis domā, ka arī norises vieta piesaistīs interesentus: “Tas būs nebijis notikums, ka novada sporta svētkus varam rīkot pilnīgi jaunā sporta bāzē. Novadniekiem būs iespēja redzēt, kādā tā ir. Esam vienojušies, ka gadā vienu reizi viņi ļauj pie sevis sarīkot novada pasākumu. Šāda iespēja ir krietni labāka, nekā mēģināt rīkot svētkus plašas vidū un cerēt, ka te visi sanāks.”

Priekuļu novadā sporta dienas vairs nav un, kā norāda sporta dzīves organizators Jānis Mi-

čulis, droši vien arī nebūs. Viņš stāsta, ka no citiem novada pagastiem nebrauc uz Priekuļiem, bet pašos Priekuļos pasākumu tāpat daudz.

“Un sanāks, ka darbojos, rīkoju, meklēju balvas, bet beigās izrādās, ka nevienam to īsti nevajag. Piemērs bija novada svētki Liepā, kuru ietvaros bija arī sportiskās aktivitātes. Pieteicās tikai sešas komandas, no tām tikai četras vietējās,” saka J. Mičulis.

Tiesa, viņš atceras laikus, kad Priekuļu sporta svētkos bijis ap 500 dalībnieku, bet tas bija tad, kad sporta svētku tradīcija nebija tik izplatīta. Tagad sporta svētki notiek tikai Mārsnēnu pagastā.

“Ja ir sportiskās aktivitātes Priekuļos, no Mārsnēniem nebrauc, bet, ja pasākums notiek pie viņiem, vietējie ir aktīvi, jo tas ir viņu pasākums. Liepā sporta svētkus mēģina rīkot septembrī, bet tad laika apstākļi nav labvēlīgi, un tas būtiski ietekmē dalībnieku skaitu. Bet arī Liepā aktivitāte maza. Kādreiz Veselavā piedalījās padesmit komandas volejbolā, tagad nav nevienas. Laikam jau visa aktīvā paaudze aizbraukusi prom, un Veselavā sports ir beidzies. Kad mēģinājam tur sarīkot sporta pasākumu, izskanēja dažādi argumenti, ka nav savlaicīgi pateikts un tamlīdzīgi, bet, kad aicinājam pašiem darīt – atsaucības nebija. Īsti nezinī, ko piedāvāt, bet bieži izskan – pie mums nekas nenotiek. Nepiedalīties vienmēr vieglāk, nekā piedalīties,” saka J. Mičulis.

Virves vilkšana uz saziņpētas plēves

Runājot par sporta svētku programmas piedāvājumu, viedokļi ir dažādi, vieni uzskata, ka vajadzīga jautrība, citi dod priekšroku klasiskiem sporta veidiem. Šovasar šajā jautājumā pretējās laukuma pusēs bija Raunas un Pārgaujas novads.

Raunas sporta svētkos komandas šoreiz cīnījās par Sporta spēļu ceļojošo kausu. Tā ir jauna, šogad radīta tradīcija. Sporta pasākumu organizators Raunā Andris Abrāmovs atzīst, ka šogad dalībnieku bijis mazāk nekā iepriekšējos gadus. Nedaudz papildinājumu devuši ciemiņi no citām valstīm, kuri te atradās Eiropas projekta ietvaros.

A. Abrāmovs atzīst, ka novadā tomēr nav iedibinājusies tradīcija rīkot kopīgus sporta svētkus abiem pagastiem, un no Drustiemi cilvēki uz pasākumu Raunā nebrauc. Pirmos gadus pēc apvienošanas pa kādai Drustu komandai bijis, taču kopīgu valodu nav izdevies atrast. Viņi rīkojot paši savus sporta svētkus, kurus savukārt reti apmeklē raunēnieši.

Izvēloties sporta svētku programmu, vienmēr ir izvēle – rīkot jautrus svētkus vai ļaut cilvēkiem piedalīties kārtīgās sacensībās.

Raunas novadā programma katru gadu mainās. To izdomā sporta pasākumu organizatori A. Abrāmovs ar Sanitu Kroni, un galvenokārt tajā ir nenopietni pārbaudījumi, vienīgais nemainīgi klasiskais sporta veids vienmēr bijis futbols. Raunā sacensības notiek tikai starp komandām, kuras veic dažādus jautrus un atraktīvus uzdevumus, piemēram, jāvelk ugunsdzēsēju mašīna, jāmet riepa, jāveic veiklības braucieni. Aizraujoša gan dalībniekiem, gan skatītājiem bija virves vilkšana, kas notika, dalībniekiem stāvēt uz saziņpētas plēves.

“Komandu sacensības ir interesantas, un šādi pārbaudījumi ar odziņu patīk visiem, bet laikam tomēr jāsāk atgriezties pie individuālajiem sporta veidiem. Tādiem jābūt, lai svētkos ir ko darīt arī tiem, kuriem nav komandas, kurai pievienoties, vai kuri vienkārši nav komandas cilvēki,” saka A. Abrāmovs.

Viņš arī norāda, ka patiesībā sporta svētkus var sarīkot bez lieliem izdevumiem, nepērkot nekādas ārpakalpojumus, visu izdomājot, noorganizējot un sagādājot paši. Ja vēl palīdz vietējie uzņēmēji, arī papildinot balvu klāstu, tad viss ir izdarāms un notiek.

Katrā pagastā savs piedāvājums

Pārgaujas novada sporta svētki šovasar notika Stalbes vidusskolas sporta laukumā, un te programmā ierasti komandu un

individuālie pārbaudījumi. Komandas sacentās futbolā, volejbolā, strībolā un florbolā, bet ikviens individuāli varēja parādīt savas prasmes lodes grūšanā, šķēpa mešanā, tāllēkšanā, 100 metru sprintā un 1000 metru skrējienā.

Pārgaujas novada pašvaldības sabiedrisko attiecību un jaunatnes lietu speciāliste Iluta Beķere stāsta, ka piedalījušies apmēram simts dalībnieki, gan no Pārgaujas novada, gan arī ciemiņi no blakus novadiem: “Tie ir ne tikai svētki dalībniekiem, bet arī ģimenēm, draugiem, jo netrūkst līdzjutēju. Novada sporta svētkos vienmēr pārstāvēti visi trīs pagasti, un katru gadu norises vieta ir citā pagastā. Pērn bija Raiskumā, nākamgad būs Straupē. Novads mums neliels, cilvēki cits citu pazīst, viņiem ir interesanti atbraukt, sacensties savā starpā. Jauniešu komandās dažkārt pat ir visu pagastu pārstāvji, jo ikdienā viņi draudzējas.”

Dalībnieku netrūka ne komandu, ne individuālajos sporta veidos. Sporta svētku ietvaros notika arī atlētiskās vingrošanas čempionāta otrais posms, kurā sacentās svaru bumbas celšanā, un arī citi sporta svētku dalībnieki varēja izmēģināt savus spēkus un iemaņas.

I. Beķere stāsta, ka arī sporta svētku programma katrā pagastā atšķiras: “Stalbē pārsvarā ir klasiskie sporta veidi, un neiztrūkst šošs, protams, ir florbols. Raiskumā vienmēr ir ritenbraukšana, kuras nav citur, bet Straupē uzvars tiek likts uz dažādiem netradicionāliem pārbaudījumiem.”

Viņa ir pārliecināta, ka sporta svētku tradīcija ir iesakņojusies, vasara novadā nav iedomājama bez šī notikuma. Pirms novada izveidošanas sporta svētki notika katrā pagastā, tagad visi apvienojušies vienā kopīgā un sportiski draudzīgā pasākumā. □

Sporta svētkiem jābūt plašiem, lai izskan

Mūsu pusē plašākie novada svētki notiek Amatas novadā. 25.augustā tie notiks piekto gadu.

Novada sporta dzīves koordinators Ēriks Bauers stāsta, ka Līvos vienmēr notiek novada galvenie sporta svētki, uz kuriem ierodas ne tikai no visiem pašu novada pagastiem, bet arī tuvākiem un tālākiem novadiem un pilsētām. Katru vasaru notiek arī Skujenes sporta svētki, kurus apmeklē apkārtnējo pagastu iedzīvotāji. Šai tradīcijai ir jau vairāk nekā desmit gadi.

Ē. Bauers uzskata, ka novada galvenajiem sporta svētkiem jāizskan plaši: “Ja gribas, lai tie izdodas, lai ir apmeklēti, daudz jāiegulda jau gatavojoties. Resursi vajadzīgi neatkarīgi, vai atnāk

100 vai 600 cilvēki, tad labāk izvirzīt augstāko mērķi. Kā to panākt? Vērā jāņem daudzas nianse. Izvēloties datumu, jāapzina kaimiņu novadi, vai arī tur nerīko ko līdzīgu, vai tuvumā nav kādi plaša mēroga notikumi, kurus daudzi apmeklē. Domāju, ka mūsu izvēlētais 25.augusts varētu būt gana labs, jo festivālu laiks beidzies, arī citos novados sporta svētki aizvadīti.”

Arī sporta svētku programmai jābūt iespējami plašai, lai ieinteresētu dažādu paaudžu cilvēkus. Amatas novada sporta svētkos iekļauti vairāki neatkarīgi turnīri. Līvos notiks pēdējais posms Novadu kausa izcīņā pludmales volejbolā, kā arī noslēdzošais posms Novadu kausā florbolā 3x3, būs arī atlētiskās vingrošanas čempionāta posms.

“Iekļaujot šādus atsevišķos turnīrus, piesaistām cilvēkus, kuri varbūt gribēs piedalīties vēl kādos pārbaudījumos. Jau šo turnīru iepriekšējos posmos informējam, ka pēdējie sakrīt ar novada sporta spēlēm. Manuprāt, tā ir pareizā izvēle, un domājam to vēl papildināt. Jau tagad plānojam nākamo gadu. Iespējams, ka programmā būs arī Līvu kausa izcīņa rallijsprintā, kas šogad notika atsevišķi, bet varētu lieliski iekļauties kopējā programmā. Jo plašāks piedāvājums, jo vairāk apmeklētāju,” saka Ē. Bauers.

Viņš uzskata, ka sporta svētkiem jābūt kvalitatīviem, lai cilvēki gribētu braukt arī citus gadus. Jo plašāki svētki, jo augstāka lātiņa, jo lielāks darbs jāiegulda. Vajadzīga komanda ar pieredzi, cilvēki, kuri nāk un darbojas

tieši sporta svētku dienā, tāpēc notiek pārrunas ar aktīvā tūrisma centru “Eži”, kas varētu uzņemt šo darbu, jo viņiem ir pieredze plašu sporta svētku rīkošanā. Ē. Bauers norāda, ka viņš var veikt visus sagatavošanas darbus, bet svētku dienā ar pašu resursiem vairs nepietiek.

“Ļoti svarīga arī svētku programma. Jau pērn bija arī komandu spēles. Var nākt uzņēmumu komandas, draugu veidotās un sacensties. Programmā jābūt

arī individuālajiem sporta veidiem, arī ar nedaudz nenopietnu pieskaņu, lai var piedalīties ikviens. Sporta svētkos jābūt kvalitatīvam piedāvājumam, tiem jānoslēdzas ar zaļumballi. Manuprāt, mūsu novads ir viens no retajiem, kur notiek tik plaši sporta svētki.

Uzskatu, ka reizi gadā jābūt šādam novadnieku kopīgam pasākumam, kurā pa dienu var pasportot, atpūsties, satikties, vakarā padejot,” stāsta Ē. Bauers. □

Lappusi sagatavojis JĀNIS GABRĀNS

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā “Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma” atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās attīstības aģentūra

SKATĪJUMS

Amatnieki paaudzēs rada vērtības

Vasara ir ne tikai svētku, arī amatnieku tirdziņu laiks. Tad katrs meistars rāda ziemā padarīto. Un ik vietā viņu piedāvājums ir plašs. Var vien brīnīties par dažādu paaudžu amatu prasmēm.

“Radošums attīstās. Ir dažreiz jāsaka, ka tas jau par traku, ir kičs. Gadās darbi, kas balansē uz bezgaumības robežas, lai gan par gaumi nestrīdas, bet reizēm vajag pamainīt tradīciju. Katram darbam jau atrodas savs pircējs, tas, kuram patīk, kurš saredz pielietojumu,” saka Latvijas Nacionālā kultūras centra tautas lietišķās mākslas eksperte Linda Rubena. Viņa atzīst, ka ir meistari, kuri gadiem gatavo vienu un to pašu un nav gatavi kaut ko pamainīt. “Kad iesista roka, protams, ir vieglāk. Un šie meistari tur savu kanti. Arī amatniecība attīstās, sadzīvē ienāk jaunas vajadzības,” stāsta L. Rubena.

Tas, ka veikalos var lēti daudz ko nopirkt, nemazina pieprasījumu pēc kvalitatīviem meistaru darinājumiem. Tos novērtē. Pēdējos gados aizvien vairāk. “Daudzi meistari nebija gatavi

Dziesmu svētku amatnieku tirdziņam Vērmānes dārzā. Visu pārdeva pirmajās dienās. Tā bija reize, kad matnieku izstrādājumiem bija ļoti liels pieprasījums,” pastāsta L. Rubena un atgādina, ka amatnieki strādā ziemā un vasarā tirgo. Tas nebūt nav tik vienkārši. Daudzi laiku tirdziņā arī izmanto, lai strādātu. Arī tā viņi ieinteresē par to, ko dara un reizē apliecina, ka viss, kas pārdodams, ir paša darināts.

Dziesmu svētki, Latvijas simtgade rosinājusi pavērtēt mantojuma pūri. Akcijas “Satiec savu meistaru”, “Katram savu tautas tērpu” ieinteresējušas un pēc tam aizrāvušas ne vienu vien kaut ko darīt pašam. Daudzos pagastos izveidotas Amatu mājas, kur meistara vadībā dažādu paaudžu vīri un sievietes apgūst senās prasmes – auž, ada, tamborē, izšuj, gatavo mūzikas instrumentus, māla izstrādājumus, iepazīst latvisko virtuvi, mācās arī ne tik pazīstamus rokdarbus. Kaut vai pārlošanu, filcēšanu. “Nāksana kopā ir ļoti svarīga. Un parasti jau, sākot nodarboties ar kaut ko vienu, bet redzot, ka turpat blakus kāds dara kaut ko citu, rodas interese, gribas pamēģināt, iemācīties. Rokdarbi, amatniecība kļūst aizvien populārāki,” vērtē L. Rubena un uzsver, ka tautas materiālais mantojums tiek kopts un nodots tālāk. Amatniecība ir dzīva, tā attīstās reizē ar pieprasījumu, iespējām izmantot jaunus tehnoloģijas un materiālus. □

Var sacensties arī zeķu adīšanā

Dažs gan pirms tam pavīpsnāja, ka sanāks sieviņas, sēdēs un adīs, kurš gan to nemāk. Taču skepse bija nevietā. Pirmajā konkursā pieteicās deviņas kundzes. Ne tikai no Vecpiebalgas novada, arī Vaives, Amatas, Cēsīm, Valmieras, Jelgavas un Ugāles Ventspils pusē. Divu stundu laikā bija jārada, cik garu zeķi var noadīt un kādus rakstus prot.

“Zeķu adīšanas kurss notiek Lietuvā un ir ļoti populārs, vecpiebaldzietes uzķēra ideju un to attīstīja. Nezinu par vēl kādu šādu konkursu Latvijā,” saka Latvijas Nacionālā kultūras centra tautas lietišķās mākslas eksperte Linda Rubena. Viņa tāpat kā Latvijas Vēstures institūta nodaļas vadītāja Aija Jansone, Vecpiebalgas audēja Benita Zvejniece un tekstilmāksliniece Dagnija Kupče vērtēja noadītās zeķes.

“Adīšana ir sena rokdarbu tehnika, tā konstatēta arheoloģiskajos izrakumos. Un prasmes saglabājušas arī šodien. Bez adīšanas nav iztikušas paaudžu paa-

■SKAISTI! Vecpiebaldziete Benita Zvejniece (no labās) un Latvijas Nacionālā kultūras centra eksperte Linda Rubena interesentēm analizē konkursantu darbus.

dzes. Un adīšana ir brīnišķīga laika pavadīšana. Sievas var nākt kopā un tad jau tās ir sarunas, iespēja pilnveidoties,” atzīst Aija Jansone un uzsver, ka pēdējos gados adīšana kļūst aizvien iecienītāka brīvā laika pavadīšana. Ir arī pieejami praktiski žurnāli un adīšanas grāmatas, kur var gan noskatīt rakstus, gan gūt padomus.

“Adīšana ir nervu zāles. Nesēž jau un neada, skatās televizoru un rokas strādā. Lai cik tālu attīstījās tehnoloģijas, tomēr mašīna nevar pārspēt roku darbu,” par adīšanu saka Dagnija Kupče.

Katra konkursa dalībniece izraudzījās dzijas krāsas un veidoja rakstus. “Te krāsās redzama šī vasara. Tik smalks valnītis! Cik prasmīgi noadīts,” skatot konkursantu veikumu, priecājas Benita Zvejniece un uzsver, ka pareizi saliekot krāsas, zeķe neizskatās, kā adīta no vilnas dzijas, bet gan pūkaina, mīksta un gribas pieglaut vaigu.

Divās stundās var daudz noadīt – arī tas bija pārsteigums. Nezinātājs gan atzina, ka tik vien un bija pārsteigts, ka tā adīšana nemaz tik ātri nesokas, kā šķitis. “Kurš tad nezina, kā ada zeķes – paņem adatas, dziju un tikai kustina rokas. Tā vispirms ir vēlēšanās to darīt, pacietība, lai katrs nākamais pāris iznāktu skaistāks un kvalitatīvāks. Un tikai, gūstot pieredzi, būs rezultāts,” pārdomās dalās Dagnija Kupče un atzīst, ka zeķu adīšanas kurss radījis necerētu interesi. Citas rokdarbnieces adītās vēroja darbā, pēc tam ar viņām gribēja parunāties, pastāstīt par savu pieredzi un arī uzzināt konkrētus noslēpumus. “Domāju piedalīties, bet nobijos. Darbi tiešām skaisti! Īstas meistares,” slavēja kāda vecpiebaldziete un atklāja, ka nākamvasar tomēr arī pati

mēģinās piedalīties konkursā.

Par uzvarētājām pirmajā zeķu adīšanas konkursā kļuva vaivēnietes – Anita Feldmane un Valda Zaļaiskalna, kuras ieguva pirmo un trešo vietu, bet otrā Baiba Kečko no Ugāles. Konkursā piedalījās trīs rāmulietes no Vaives pagasta – Valda Zaļaiskalna, Inta Ezerniece un Anita Feldmane. “Mūs kurss ieinteresēja. Iepazīnāmies ar nolikumu, domājām, kādu varētu adīt valnīti, kādus rakstus. Kopā visas trīs arī aizbraucām,” pastāsta Valda un atzīst, ka nebraukušas, lai sacenstos, bet gan ko jaunu uzzinātu un darītu to, kas patīk – adītu. Pirmās zeķu adīšanas kurss paliks atmiņā ar sirsnīgo gaisotni. “Sēdēt ēnā un draudzīgā pulkā adīt, tas taču ir tik jauki. Tā kā kurss notika birzītē, turpat, kur gadatirgus, reti kurš pagāja garām vienaldzīgs, uzmundrināja, gribēja nākt mācīties. Kāds kungs solīja precēt tik čaklas rokdarbnieces,” atceras rāmulieta. Valda ada kopš bērnības un atzīst, ka nevar saskaistīt, cik zeķu pāru noadīts. “Vairs negribas adīt vienkāršās darba zeķes, bet kaut ko smalkāku. Konkursa zeķes valnītī ieadīju mežģīnes,” pastāsta Valda. Viņa slavē novadnieci Anitu Feldmani, kura ir īsta zeķu adīšanas meistare. Noadīt zeķu pāri viņai nieks. “Jaunībā adīju, jo vajadzēja un arī patika. Bez patikšanas adīt nevar,” pārliecināta Valda Zaļaiskalna. Adīšana ir tikai viens no daudzajiem senajiem amatiem, kurus pagasta sievas apgūst, dalās pieredzē Amatu mājā.

Nākamvasar atkal Vecpiebalgā būs zeķu adīšanas kurss. “Patika gan dalībniecēm, gan līdzjutējiem. Varbūt izeidosies tradīcija,” saka Dagnija Kupče. □

Klūdziņu pinumi patīk daudziem

Klūgu pinumi ir praktiski. Grozi, kastes, arī mēbeles, dekoratīvi trauki un vēl daudz kas cits tiek lietots ikdienā, kā arī labi iederas interjerā.

Veikalos var nopirkt no svešām pasaules malām ievestus dažādu materiālu pinumus, kuri izceļas ar zemo kvalitāti un neilgu kalpošanas laiku. Un ir pircēji arī tiem. “Kārtīgam pinumam jābūt gludam, nekur nekas nedrīkst aizķerties,” saka klūdziņu pinējs, cēsnieks Uldis Krūmiņš. Viņš ir šī aroda meistars. Klūgu pinumus gatavo jau kopš 1982. gada.

“Klūgu pinēju paliek aizvien mazāk. Te ātri naudu nopelnīt nevar. Darbs ir grūts. Ziemā strādā, vasarā braukā pa tirdziņiem,” bilst meistars un atklāj, ka Latvijā kādi desmit Tautas daiļamata meistari palikuši. Jaunos smagais un piņķerīgais darbs atbaida.

Uldis Krūmiņš atceras, ka kādreiz klūgu pinējiem rīkoja kursus, darbojās studijas. Lai varētu iegūt Tautas daiļamata meistara titulu, ar kvalitatīviem pinumiem bija jāpierāda sava māka. Meistariem kādreiz bija lielākas iespējas.

■MEISTARS. Cēsnieks Uldis Krūmiņš ar klūdziņu pinumiem gadatirgū Vecpiebalgā.

“Pēdējā laikā cilvēki novērtē, saprot, kas ir kvalitāte, ka pirkst lēti neatmaksājas. Ir kundzes, kuri nopirkuši grozu sīpoliem, nākamajā gadā grib arī āboliem. Nav tā, ka viss ko atvedu uz tirgu, jāved mājās,” pārdomās dalās cēsnieks. Taču tā kā kādreiz, kad jau pie Brīvdabas muzeja vārtiem igaunī visu izpirka un nebija vairs ko tirgot, diezin vai kad būs. U. Krūmiņš pastāsta, ka arī

tagad igauniem patīk latviešu pinumi. Pirms dažiem gadiem regulāri braucis uz tirdziņiem pie kaimiņiem. “Tagad vairāk tepat pa apkārtni – Cēsīs, Zaubē, Vecpiebalgā. Igaunijā tirdziņi kļuvuši ļoti populāri, ir nedēļu nogales, kad valstī notiek pat pussimts un katrā vairāk nekā simts tirgotāju. Arī tepat man pircēju netrūkst,” pārdomās dalās meistars. U. Krūmiņš □

Lappusi sagatavoja **SARMĪTE FELDMANE**

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā “Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma” atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās attīstības aģentūra